

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

PRINCIPI D' ANY.—FANTASIA.

De aquells festes a carges de aquells vins y comestibles,

surten uns Monstruos terribles y ab unas quas molt llargas.

ANY NOU, ARBITRARIETAT VELLA.

Ja costum antiga celebrar certs aconteixements politichs alrededor de la taula, menjant y bevent los que professan las mateixas ideas, en amigable companyia.

Sembla que 'l pá y 'l vi aproximan las distancias y referman los llassos de la fraternitat.

Y no obstant, en los banquetes politichs los menjars y las begudas

son lo de menos. La causa y la significaci6 de tot banquete han de buscarse en los discursos y brindis de sobre traula, quan lo xampany bull dintre de las copas,

quan lo desitj de parlar estimula als oradors y 'l gust de escoltar se desperta en tots los comensals.

Los republicans progressistas, 6 al menos una fracci6 d' ells, van reunir-se dimars, en numero de uns 300 en lo Gran Hotel Internacional, al objecte de celebrar ab la entrada d' any nou, la festa del seu jefe, lo desterrat de Paris, D. Manuel Ruiz Zorrilla.

Mentres van limitarse a menjar, no van tenir lo mes petit contratemps. Lo representant de l' autoritat s' ho mirava y callava. Empleat publich del govern fusionista, sembla que li havia de doldre que un partit de oposici6 consumis comestibles, en un temps en que 'l govern pensa embargar tot lo que 's menja pel seu consum particular.

Pero arribá l' hora dels brindis, y ab ells arribá pel representant de l' autoritat, l' hora d' esbravarse.

Lo delegat del governador civil del ministeri fusionista democrátic de 'n Sagasta, prohibi de la manera més absoluta que 's pronunciés una sola paraula, després del ápat.

—Tenim permis del governador—deyan los comensals.

—Per menjar sí—replicava 'l Sr. Tusser 6 'l Sr. Tussut—pero no per brindar.

—Pero, home, escolli lo que diguem: si 'ns sortim del terreno legal, disólguins, encáusins, castiguins...

—Es inútil: tinch rebudas ordres, y he de complir-las.

Aix6 de rebre ordres y complir-las m' ha fet sempre molta gracia.

Ara figurinse que un dia 'l governador civil de la provincia—'l Sr. Antunez 6 qualsevol altre, es una suposici6—s torna boig de repent, crida 'l Sr. Tusser y li diu:

—D. Gustavo, aqui té una ametralladora, prènguila, carrèguila fins a la boca y dirigeixis ab ella al Gran Hotel Internacional. Allá en un dels menjadors trobará reunits als progressistas democrátics del Sr. Sol y Ortega. Donchs bé, desde 'l lindar de la porta del local, apunta l' ametralladora a las filas dels comensals, y sense avisarlos y cuidant de que no se 'n adonin, fa toch y cayga qui cayga.

Digui, Sr. Tusser, 'si 'l governador de la provincia, lo seu superir gerárquich, li manava una barbaritat per l' istil, tindria-vosté 'l valor de executar-la?

Cregui que m' agradaria saberho, hasta per escolre 'l bulto sempre que 'l vejés venir pel carrer en direcci6 mèva. Deu nos guard de un home manat, que al embestir per executar las ordres del seu superior acluca 'ls ulls.

Vosté dirá que no es lo mateix aix6 de l' ametralladora 6 anar a cohibir lo dret de reunir-se y fer us de la paraula, dret reconegut per la Constituci6, confirmat per la ley de reunions publicas y autorisat hasta per la costum.

Si, Sr. Tusser, y li dich a vosté perque se seryeixi repetirho al Sr. Antunez; es lo mateix, a lo menos moralment considerada la cosa: es una transgressi6 de la ley, es un abús de autoritat, y hasta que no fos un abús y una transgressi6, seria una gran desafinaci6, dintre de

y havém entrat en l any nou.
 L eternitat may s' encalla
 ni s' adorm un sol instant,
 y en tan que 'l temps va passant,
 ja ho sabs, la Joana balla.
 La Joana vol di 'l món
 que tomba rodola, gira,
 riu, plora, canta y suspira,
 se 's parar ni un segón.
 L' home en la tortuosa línea
 que la sòrt li fa seguí,
 no es res més, al cap y al fi,
 que un catífol d' una s'fina.
 Ara es a baix, ara a dalt,
 ara per tota importancia
 si avny neda en l' abundancia,
 l' endemà no t' ni un ral
 Per xó 's que saben de viure
 y tenen lo clatell net,
 miran lo món fan l' ullet
 y tot s' ho prenen per riure.
 Qu' hem fet durant l' any passat?
 Qu' hem fet? Bè prou que ho sabém!
 Casi 'l mateix que farém
 en l any que ara hem comensat.
 Mirar las xicotas macas,
 treballar, néch, menjar beure,
 fumar molt, passejar, jeure,
 enraonar per las butxacas.
 Pendre 'l que ns donguin de balde,
 comprar 'l que necessitém,
 que té a deure, l' que comprém,
 burlarnos de nostre alcalde.
 Dir fors: mal del govern,
 llegir tot lo que s' escriu,
 aguantar caló al istiu
 y sufrir fret a hivern.
 ¡Av del ánima afligida
 que no sab seguir la farsa,
 y comensa a preocuparse
 y 's pren en serio la vida!
 Lo món está atrotinat,
 no se 'n troba un pam de net,
 no hi ha res que vaji dret;
 tot está corcort, corcort!
 Surti, y a mi veus un cotxero
 que atropé la nua criatura;
 allí un metje que no 't cura,
 y 't cobra ab tot lo salero.
 Allí miras un tros d' ase
 ab banda de regidor:
 més e llá veus un senyor
 que no té ni centim y 's casa.
 Veus filadors que no filan,
 veus cantadors que no cantan,
 homes valents que s' espantan,
 vigila 's que no vigilan.
 Ríchs que viühen ab miseria,
 pobres que viühen com ríchs,
 senyoras ab molts amichs...
 vaja, noy, una trageria!
 Ara vés fesme 'l favor
 d' olvidá aqu' sts fets innobles,
 y contempla 's a tres pobles...
 ¿No es vritat que fan horror?
 Italia está com aquí;
 ¡hasta t' l' hora empenyada!
 Fransa viu mitj trastocada
 per Boulangé... ó no s'è qui.
 A Alemania las personas
 menján pólvora a tot pasto:
 á Inglaterra hi corra un trasto
 que s' entreté estripant donas.
 Al Egipte s' aniquilan,
 á Turquia s' apunvegan,
 á Roma ploran y pregan,
 y á Rússia 's trens descarrilan.
 Vés qué t' sembla. ¿No es vritat
 que un món qu' es d' aquesta mena
 casi h'è no val la pena
 de mirarlo ab sericitat?
 Créume, aprofita bè 'l temps,
 balla sempre al só que 's toca,
 y rínte ab tota la boca
 d' aquesta colta d' extrems.
 Busca bons olors p'èl nas,
 atípat h'è l' interior,
 y cubreixte l' exterior
 y estaras sempre bo y gras.
 Si ho fas aixís, ja 'n tens prou:
 ara no 't desitje més
 que lliberiat y dinés
 durant l' any vuytanta nou.

C. GUMÀ.

CREUS Y CALVARIS.

FUNCION de Madrit la próxima vinda de un gran ciclón de creus, que descarregará sobre Barcelona. N' hi haurá de totes mides, de totes formas, de tots tamanyos y per tots los gustos.
 Se parla de un descarregament repení de siscentas á mil de una vegada
 ¡Tantas creus y que no 'n vinga una de grossa, negra y fúnebre, per colcar sobre las arcas municipals,

ab lo següent epitafi:
 «Aquí jauen ab lo crédito del municipi, las esperansas dels inglesos!»
 Qui fins ara ha tret la rifa es lo Sr. Masvidal.
 Quan menos s' ho esperava li ha vingut de Portugal la creu de Cristo.

— ¡Recristol! va exclamar al rébrela— ¡y qu' aniré macol! Y encara no es aquesta la millor que se li espera.
 Noticias auténticas y fidedignas permeten assegurar que de un día al altre rebrá la gran placa de l' ordre de la Gran Trompa del Elefant blanc de Siam.

Al Sr Fontrodona li haurían concedit la jarretiera inglesa; pero no han trobat lliga-cama per la sèva pantorri-lla; y 'l govern inglés ha acordat nombrarlo Gran Comendador de la ordre del Arrós de la India.

Al Sr. Casas lo farán jefe honorari dels mama-lucos de Turquía; al Sr. Despax caballero de la Mitja-cana de la isla de Madagascar ó de Madapolán; al Sr. Lloret, sangrador honorari de las odaliscas del bey de Tunes; al Sr. Soler y Catalá lo nombrarán administrador del Mar-Mort, y al Sr. Banyolas, caballero salta-pedrisos del Banch de Terranova.

No hi haurá regidor que no quedí ab la sèva deguda recompensa.

Lo que més m' ha conmogut, y ab mi á tot Barcelona, es lo Real Decret concedint á D Francisco de Paula, l marqués de Olérdola.

Diu textualment l' indicat decret: «que ab aquest tituí s' ha volgut honrar al representant genuí dels patriótics esforso y de las altas virtuts del poble catalá.»

De manera que bèn garbellada la cosa, D Francisco es marqués de Olérdola, no com á Francisco, ni com á Paula, ni com á Rius, ni com á Taulet. ho es, en representació nostra, en representació del poble catalá, y principalment del po 'le barcelonés.

Aixís, donchs, y per la part que 'm toca, demano al flamant marqués de Olérdola, que 's coluqui sobre 'l pit un cartell que diga:

«SIENDO ESTE TÍTULO DE MARQUÉS PROPIEDAD DE TODOS LOS BARCELONESES, Á ELLOS SOLOS INCUMBE SU CONSERVACIÓN Y VIGILANCIA.»

P. DEL O.

ASTA al Sr. Pau—no confondre 'l ab en Pau Calvell—parlo del senyor Pau, l' home de palla del Hotel Internacional l' han nombrat Comendador de Isabel la Católica.

Ja me 'l veig tot enfarinat rodant per aquells inmensos corredors, com una ánima en pena, ó com una sardina a punt de fregir, buscant l' aposento de un senyor ab grans patillas, qu' es lo D. Juan Tenorio del dia, per veure si després de haver sigut home de palla del Gran Hotel, vol permétreli ser home de fusta dels entarugals.

Que l' ánima de D. Inés Nasvidal li siga propicia, que h'è pot dirse que t'è set mil... rahóns per sernhi.

L' arch cascada de la Plassa de Catalunya ha comensat á donar probas de desprendiment. L' altre dia 'n va caure un tros, aixafant tres ó quatre pollastres.

Es un arch que compren y s' anticipa als gustos dels seus padrins.

Mata als pollastres perque ells los fassan ab arrós.

Una idea.

¿No podría taparse ab una gran tela la boca del citat arch, y pintarse sobre la tela, 'l retrato del gran marqués?

De aquesta manera l' arch passaria á ser gran march de un retrato colosal, y aixís seria 'l retrato, (solemne y ple de boato) de tamanyo natural.

Lo dia dels Ignocents, passant per la Porta-ferrissa se sentia una gran pudó.

—¿Qu' es aixó? preguntavan alguns vehins ab extranyesa.

Y miravan amunt y avall, sense acertar á veure cap carro de aquells que s' emplean p'èl transport de certas materias... aromáticas.

Tot inútil: no 's veyá res y la pudó á cada punt més forta y més irresistible.

Després va saberse tot.

Era que la Juventut católica estava celebrant un certámen muxiganguesch, ab la venia de l' autoritat eclesiástica.

Gran número de capelláns se reventavan de riure re-creantse ab los primors de la literatura llépola. Y reyan tan de gust que la broma se 'ls escapava ruidosamente per todas las oberturas.

Pubilletas católicas: quan un jove de aquests vinga á solicitar lo vostre dot, demaneuli que 's renti las mans y que 's perfumi.

La cera, l' incens y 'l vapor de las monjetas, convertidas en gas, produheixen una mescla que no hi ná s que l' aguanti.

Un detall del certámen humoristich de la Juventut católica.

Després de la lectura dels treballs en vers y en prosa, sembla que tots los concurrents van ser obsequiats ab una gran paperina de pels de monja.

Se diu que la causa del dissentiment entre en Martos y en Canalejas estriba en una senyora.

En aquest cas será veritat que la quèstió pendent entre 'ls dos personatjes es de aquellas que portan qua. Si, senyors: qua... y hasta polissón.

S' ha desistit de donar un gran banquet de totes las corporacions y cassinos de Barcelona al ciudadá benemerit.

L' Excm. Marqués de Olérdola ha significat que després de un any de xerinola, ja no n' hi cab més.

En vista d' lo qual s' agita ara l' idea de obrir una suscripció popular per regalarli... ¿qué dirian?

¿L' uniforme?... ¿La corona?...
 No, senyors: per regalarli un lacayo.

Olérdola, com sab tothom, es un poble rural del Panadés, partit judicial de Vilafranca.

Allá, en aquell terreno poseheix D. Francisco de Paula una propietat plantada de vinya.

¿Y saben com ne diühen, en tota aquella comarca, de la hisenda de D. Francisco? Ne diühen *Lo Sepulcre*.

De manera que, á dreta lley, en lloch de Marqués de Olérdola, haurían de nombrarlo marqués del *Sepulcre*. Si li donan aquest tituí, lo matan.

¿Saben al costat de las covas de Mallorca, carrer de Fontanella, en lo qu' era avants plassa de Catalunya? S' hi ha aixecat un edifici de batalla, ab permís ó sense permís; un nou pantano que per res del món anirá á terra.

Y molt menos quan en lo tal edifici, diühen que hi té que veure D. Manuel Girona.

¿Saben lo panorama de Waterlío, aquell gran cubell, que, segons deyan, terminada l' Exposició, havia de derribarse?

Donchs aquest istiu lo veurán transformat en teatro, y no hi ha potencia humana ni divina que 'l derribi, perque, segons diühen, en lo tal panorama, hi té que veure D. Manuel Girona.

No 's pot donar un pas per l' antigua plassa de Catalunya, sense entrebancarse ab un embolich ó altre de D. Manuel Girona.

Y á pesar de haver quedat reduhida á menos de una quarta part, encara hi ha qui d' aquell siti 'n diu la *Plassa de Catalunya*.

Siguém franchs: retiremne tres provincias de una vegada, y de la Plassa de Catalunya, diguémne simplement: —Plassa de Girona.

Los liberals bergadans han impedit ab la sèva actitud energica y decidida que 'ls carlins reunits á Berga poguessin realisar una provocació de las sévas.

¿A la carlista monserga voléu ferla torná al niu?
 Donchs á las mans ho teniu:
 ¡berga, berga y sempre berga!

Lo dia d' any nou sigueren molts los militars que passaren á visitar al general Cassola, com volentli dir: —Aquí som nosaltres, per tot lo que convingui.

Escollin: ¿y la disciplina?
 ¿La disciplina? Ja fa temps qu' es á la cassola.

Uns versos antichs; pero que resultan sempre nous:
 «En tiempo de las barbaras naciones
 colgaban de las cruces los ladrones;
 y ahora en pleno siglo de las luces,
 en pechos de ladrón se cuelgan cruces.»

Una noticia, que no l' ha donada cap periódich.
 Efecte, sens duple, d' estar massa replé, á D. Francisco de Paula, fa pochos días va sortirli sanch del nás. A casa sèva va haverhi un gran trastorn, perque la sanch que li sortia no era vermella... era blava.

Lo metje va sossegarlos, dihentlos:—No s' alarmin; que á tots los nobles los passa lo mateix.

- á LO INSERITAT EN L' ULTIM NÚMERO.
1. XARADA.—Sa gas-ta.
 2. ANAGRAMA.—Repulsa-Pulsera.
 3. TRENCA-CLOSCAS.—Batalla de Pescateras.
 4. TERS DE SILABAS.— BAL DI RI
 DI SAP TE
 RI TE TA
 5. GEROGLÍFICH.—Com més humil, més gran.
 Han endevinat totes las soluciones los ciudatans Macaroni, Pere Piñon, Anton del timbal; n' han endevinadas 4 Ex-estudiant murri y Maginet Petit; 3 Pep Martra; 2 Un d' Escarraguera y P. A. N. y 1 no més un bolero y Pere Sasquitarra.

EN PEPITO Y D.A CRISTINA.

Amigo que s' hi farà!
son perances de la vida;

quan un ja 's pica 'l meu à'
s' envia la dida... à dida.

ENDEVINALLAS

XARADA.

Un mocador de dos-tres
en Dos, (tot de un bergantí),
va portà á D. Serafi,
qu' es home de molts dinés;
mes id' eix regalo creus tú
que content ne va quedá?
—No, puig en ell hi trobá
una gròsa tersa-hu.

RAMON ROMANISQUIS.

ANAGRAMA.

Una polka tot tocava
quan tenia una total.
que créguim, Sr. Pasqual
à tot lo món agradava.

TRENCA-CLOSCAS.

Sr. D. RAMON VICO TEU.

TUSET, DEU,

GRACIA.

Formar ab aquestas lletas lo títul de dos aplaudidas
pessas catalanas.

PAQUILLO DE LA GANYOTA. ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal; consonant.—Segona:

conjunt de flors.—Tercera: nom d' home.—Quarta: població catalana.—Quinta: color.—Sexta: part del día.—Séptima: consonant.

GEROGLIFICH.

A
M E D I T E R R A N I
G
A N A N
C I A D
K i l o
K
1 + 1

Jo y Tu.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Antonet (a) Petit, Carolina, J Font, E. M. Pistola, Pau Susto, Nicomedes, D. F. de P Patillas y Pep Martra: Lo que 'ns envian no fa per casa.

Ciudadans: Un estudiant murri, O. Pera Bufa, Bruno Duran, Bernat Xinxola, Tonio Dedín, R. Castella, Lluís Salvador, Tau, J. T. Angula, Católich y J. Staransa: Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá Maginet Petit: No recordém a qué 's refereix. Los versos de aquesta semana son fluixets y de lo demés aprofitarém lo problema.—Noy Ros: Es molt fluix.—N. B. S.: (Vendrell) Aplauidim la idea que 's proposa; pero LA CAMPANA no pot publicar documents tan llargs y de un interés tan restringit.—S. S. H.: L' article es regular; pero hi falta gracia, malicia, en fi, tochs humorístichs: aixó es lo que 'ns sembla y li dihem ab tota franquesa.—J. Torrens Botart: Los versos son fluixets y no tenen novetat.—J. Ayne Rabell: Idem idem, a més de algunas incorreccions.—J. Tiana: L' quèntef fa poch favor als democratas y no 's deu sacrificar als amichs per un xiste.—E. Sala: No recordém haverlo rebut.—E. V.: Lo sonet «A Concha» millor que l'altre, qu' es molt incorrecte.—Pallaringas: Los versos van bè.—Felip: La poesia le poca novetat y final es una mica massa descarat.—S. del Palau: Ha fet tart perquè poguém publicar los versos.—M. B. J.: Lo sonet resulta fallat de intenció.—R. Roura: Es fluixa y poch graciosa.—A. R. (Sardañola): Lo que 'ns diu te tan poca sustancia, que no trobem manera de parlarne.—R. Rocavert: L' article es trasnotrat.—Antonet del Corral: De la primera remesa aprofitarém dos acudits y una xarada: en la segona no hi ha res aprofitable, y sobre alló que 'ns diu, no 's fiqui cévas al cap, que no hi ha perquè ficarselas.

¡ CUITIN! ¡ CUITIN! ¡ CUITIN! QUE NO HI SERÁN A TEMPS.

HA SORTIT A LLUM

L' ALMANACH

DE

La Campana de Gracia

escrit pels primers

LITERATS CATALANS

AB DIBUIXOS, CARICATURAS Y CROMOS

dels dibuixants

(CAPS D'ALA)

Moliné, Mestres, Pellicer, Llovera,

Enrich Serra, Foix, Miró

y Gomeç Soler

PREU 2 BALS

ESTÁ AGOTANTSE LA EDICIÓN

Se ven en tots los kioscos, llibrerías y corresponsals de aquest semanari y en casa Lopez, Rambla del Mif, 20, Barcelona.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mif, 20

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arca del Teatre, 11 y 12.